

Maria Kantor

VI EUROPEJSKIE SEMINARIUM ODNOWY PARAFII (MEDIOLAN 1995)

W dniach 21—25 czerwca 1995 r. w bazylice św. Eustorgiusza w Mediolanie odbyło się VI Europejskie Seminarium na temat odnowy parafii przez System Parafialnych Komórek Ewangelizacyjnych, które zgromadziło ponad 300 świeckich i kapłanów z 5 kontynentów (np. z Hiszpanii przyjechało ponad 30 kapłanów z biskupem pomocniczym diecezji Toledo, z Polski — 6 księży, 4 siostry zakonne i 20 świeckich). Wykłady, tłumaczone na 6 języków, i zajęcia w grupach prowadził proboszcz parafii ks. P. G. Perini oraz zespół świeckich liderów parafii św. Eustorgiusza.

W pierwszym dniu bogatego programu przedstawiono historię ewangelizacji w parafii. Bazylika pod wezwaniem św. Eustorgiusza została wzniesiona w IV w. jako pierwszy kościół w Mediolanie. Według tradycji w sadzawce chrzcielnej pierwsi wyznawcy Chrystusa przyjmowali chrzest z rąk św. Barnaby. W prawej nawie bazyliki zachował się sarkofag rzymski, gdzie według starożytnej legendy złożono relikwie Trzech Króli, które przekazał bpowi Eustorgiuszowi cesarz Konstantyn. Na szczycie wieży bazyliki zamiast krzyża umieszczona została gwiazda — symbol Trzech Króli. W XII w. bazylika stała się centrum ewangelizacji prowadzonej przez trzech wielkich i zarazem świętych ewangelizatorów dominikańskich: św. Dominika — kaznodzieję wędrownego; św. Tomasza z Akwinu — męża teologii, modlitwy i adoracji oraz św. Piotra z Werony — męczennika za wiarę.

Historia współczesnej nowej ewangelizacji rozpoczęła się w roku 1986, gdy ks. P. G. Perini odwiedził parafię św. Bonifacego w Pembroke Pines na Florydzie, prowadzącą ewangelizację systemem komórek parafialnych. Swoje doświadczenie odnowy parafii ks. Perini przedstawił w obecności Wikariusza Generalnego Diecezji Mediolańskiej bpa Renato Corti, około 250 członkom Rady Parafialnej. W czasie tego spotkania wyszła propozycja całodniowej adoracji Najświętszego Sakramentu, a zainteresowani tym członkowie Rady zobowiązali się do godzinnej adoracji. Na prośbę kard. Carlo Marii Martiniego trzej członkowie Rady wraz z wikariuszem pojechali na Florydę na seminarium nt. odnowy parafii. Następnie rozpoczęto cotygodniowe zajęcia katechizmowe poświęcone adhortacji Pawła VI *Evangelii nuntiandi*. W 1987 r. zorganizowano pierwszy sześciotygodniowy kurs dla liderów, w którym uczestniczyły 42 osoby. Po jego zakończeniu powstały 4 parafialne komórki prowizoryczne mające spotkania raz w tygodniu w domach parafian. Po 6 miesiącach spotkań zdecydowano się przedstawić doświadczenie pracy w komórkach na forum całej parafii, co nastąpiło podczas Mszy św. przez trzy kolejne niedziele. Zgłosiło się około 200 chętnych do uczestnictwa w komórkach parafialnych. W czasie spotkania proboszcza, bp R. Corti i 42 liderów utworzono 15 komórek: 3 komórki młodzieży i 12 dorosłych. W lutym 1988 r. rozpoczęto regularne spotkania komórek, które się rozrastały i pomnażały według fundamentalnej zasady życia komórki: albo wzrastaj, albo umrzyj. W roku 1995 w parafii św. Eustorgiusza działa ponad 100 komórek z 1000 osób spotykających się co tydzień w domach przez cały rok z wyjątkiem wakacji.

W drugim dniu sesje seminarium poświęcone były następującym tematom: *Cele spotkań w komórkach, Pismo Święte a komórki, Rola proboszcza w systemie komórek parafialnych, Ewangelizacja w komórkach, Cechy i kroki wzrostu lidera komórki*, a wieczorem na plenarnym spotkaniu

członków komórek z uczestnikami Sympozjum przedstawiono równe świadectwa życia i pracy komórek. Proces ewangelizacji opiera się na *oikos*. *Oikos* to greckie słowo oznaczające „ognisko domowe lub dom rodzinny”, bardzo często używane w Nowym Testamencie, np. Dz 10,12: „Korneliusz, pobożny i bojący się Boga wraz z całym swym domem” (*oikos*). Zatem *oikos* to grupa ludzi pozostających w regularnych bliskich relacjach. Jest to wspólnota krwi, zainteresowań, miejsca i zawodu. Ewangelizacja *oikos* jest naturalnym, codziennym narzędziem głoszenia Dobrej Nowiny. Proces ewangelizacji opiera się na 7 fazach relacji: modlitwie, służbie, dzieleniu się wiarą, objaśnieniu zasad wiary, zaangażowaniu, czyli decyzji przyjęciu Jezusa, włączeniu we wspólnotę domową i włączeniu w życie parafialne.

Trzeci dzień przyniósł przedstawienie organizacji i struktury systemu komórek parafialnych. Spotkanie w komórkach składa się z modlitwy i pieśni, dzielenia się wiarą, słuchania nauczania proboszcza nagranego na kasetę magnetofonową, rozważaniu tego nauczania, ogłoszeń oraz modlitwy wstawienniczej. Tajemnicą sukcesu całego systemu komórek jest modlitwa: proboszcza i wspólnoty oraz codzienną całodniową adoracją Najświętszego Sakramentu. Dzień ten zakończył się koncertem muzycznym. Członkowie komórek tworzący 35-osobowy chór i 10-osobowy zespół muzyczny wykonali przez siebie skomponowaną godzinną kantatę *Dio ti ama* pod batutą M. Brescii, również członka systemu komórek.

Ostatni dzień seminarium ukazał ewangelizację przez liturgię. Ks. P. G. Perini mówił o unikalnej sile Eucharystii, źródle żywej wody, jako narzędziu najgłębszej ewangelizacji. Parafia ma stać się rodziną Bożą, wspólnotą wspólnot. W 1987 r. do kościoła św. Eustorgiusza chodziło około 12—14% parafian, obecnie w ponad dwugodzinnej niedzielnej Eucharystii według obrządku ambrozjańskiego uczestniczy 50% parafian. Liturgię charakteryzuje głęboka wiara i przekonanie w moc i skuteczność sakramentów, radość i entuzjazm płynące ze współuczestnictwa w radości Zmartwychwstania oraz autentyczne zaangażowanie w służbie, by liturgia miała charakter wspólnotowego świętowania całej rodziny parafialnej.

Kraków

MARIA KANTOR

R E C E N Z J E I P R Z E G L Ą D Y

JUTTA BRUTSCHECK, *Die Maria-Marta-Erzählung*. Eine redaktionskritische Untersuchung zu Lk 10,38—42, (Bonner Biblische Beiträge 64), Peter Hanstein Verlag, Frankfurt am Main — Bonn 1986, ss. XIV + 291.

Autorka napisała tę pracę pod kierunkiem ks. prof. Heinza Schürmanna i przedstawiła ją w Wydziale Teologicznym Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie jako pracę doktorską. Recenzentami byli: ks. prof. S. Grzybek i piszący te słowa. Praca została przyjęta do serii BBB i wydana b. starannie.

Autorka we Wstępie określa ramy metodologiczne swej pracy: przede wszystkim pragnie zwrócić uwagę na dwie rzeczy: (1) w pracy zostały wykorzystane osiągnięcia lingwistycznej analizy tekstu (K. Berger, H. Franckmölle, D. Marguerat); (2) godną uwagi jest koncepcja potraktowania pe-